

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Ivy Kaňákové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: V. R., „X“**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha, proti **žalovanému: Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2.2011 č.j. CPR-16225-2/ČJ-2010-9CPR-V234**,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.2.2011, CPR-16225-2/ČJ-2010-9CPR-V234, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, inspektorátu cizinecké policie Tábor ze dne 16.11.2010, č.j. CPCB-6048/ČJ-2010-02KP, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky stanovenou na 1 rok s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a byla mu stanovena doba k vycestování z území České republiky do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě stručně zrekapituloval průběh předmětného správního řízení. Dále uvedl, že nezpochybňuje skutečnost, že neměl povolení úřadu práce. Ospravedlňuje se však tím, že nevěděl, že takové povolení musí mít. Vzniklou situací byl zaskočen. Od svých známých se dověděl, že v podobných případech byli pouze pokutováni úřadem práce za přestupek. Vyhoštění považuje za závažný zásah do svého života. Bez povolení pracoval pouze 6 dnů. V doplnění žaloby uvedl, že se v daném případě jedná o zdánlivý akt, který nemá oporu v zákoně. Vychází ze zjednodušeného pohledu na věc. Uvedené rozhodnutí je neadekvátní s ohledem na skutek, který je žalobci kladen za vinu, kdy skuteční viníci zůstávají bez odplaty. Jsou to ti, co jej tam poslali pracovat. Poučen z tohoto činu si již zařídil živnostenský list a za své činy chce odpovídat sám. Dále uvedl, že v České republice v předmětné době pobýval oprávněně, neboť měl povolení k pobytu od 9.2.2009 do 9.2.2011. Pouze neměl povolení úřadu práce k výkonu práce.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Dle jeho názoru prvoinstanční správní orgán dostatečně prokázal skutečnost, že žalobce vykonával pro firmu V.Z. STAV CZ v.o.s. v ulici Hromádkova v Táboře nejméně od 8.11.2010 do 13.11.2010 nelegální práci. Tyto závěry vycházejí ze sdělení Úřadu práce v Táboře a výsledků kontroly ze dne 11.11.2010, kterou provedli policisté Inspektorátu cizinecké policie Tábor, dále pak i z vyjádření samotného žalobce, který sám uvedl do protokolu, že v ulici Hromádkova pracuje od 8.11.2010 do 13.11.2010 bez pracovního povolení. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že výkon práce žalobce zjištěný v rámci kontroly dne 11.11.2010 byl konán bez příslušného platného povolení k zaměstnání v rozporu se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a že žalobce neměl ve smyslu ustanovení § 89 citovaného zákona pro provádění uvedené pracovní činnosti na kontrolovaném pracovišti vydáno povolení k zaměstnání od Úřadu práce Tábor. Žalovaný tedy trvá na tom, že byly splněny veškeré podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělil, když o uvedeném následku byl ve výzvě výslovně poučen a právní zástupkyně žalobce soudu po uplynutí lhůty pro vyjádření sdělila soudu, že žalobce souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 11.11.2010 kontrolován Policií ČR při výkonu zaměstnání, a to při provádění výkopových prací v ulici Hromádkova v Táboře. Při této kontrole žalobce nepředložil potřebné povolení Úřadu práce Tábor, které by jej opravňovalo k výkonu práce v rámci zaměstnaneckého poměru. Z dostupných policejních evidencí bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto povolení je jako účel uvedeno: výkonný manažer – účast v právnické firmě. Z docházkového listu bylo zjištěno, že žalobce vykonával předmětné výkopové práce jako zaměstnanec v období od 8.11.2010 do 13.11.2010. Úřad práce Tábor sdělil Policii ČR k její žádosti, že žalobce nemá vydané žádné povolení k zaměstnání s místem výkonu zaměstnání v Táboře ani jinde na území ČR. Jeho předchozí povolení zaniklo uplynutím času k 16.9.2010.

Žalobce žádným způsobem nerozporuje předmětný skutkový stav popsany v napadeném rozhodnutí. Sporným tedy zůstává pouze to, zda skutečnost, že po dobu šesti dnů pracoval jako cizinec bez povolení vydaného příslušným úřadem práce, je legálním důvodem pro jeho vyhoštění postupem dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Z uvedeného ustanovení ve vztahu ke konkrétnímu případu vyplývá, že k tomu, aby policie vydala rozhodnutí o správním vyhoštění dle uvedeného ustanovení, je nutno, aby byly splněny kumulativně dvě podmínky. První podmínkou je, že cizinec je zaměstnán a druhou podmínkou je, že nemá povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou takového zaměstnání.

Dle § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

V ustanovení § 92 odst. 1 citovaného zákona je dále uvedeno, že povolení k zaměstnání může vydat úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s úřadem práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince. Při vydávání povolení k zaměstnání úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce.

Dále v ustanovení § 98 jsou taxativně stanoveny případy, kdy se povolení k zaměstnání cizince nevyžaduje.

Žalobce se nedomáhá skutečnosti, že by se na něho vztahovala některá z výjimek zakotvených v ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. Z obsahu správního spisu taková skutečnost rovněž nevyplývá. Žalobce tedy k tomu, aby mohl být zaměstnáván na území

České republiky, potřeboval v souladu s dikcí § 89 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání. Toto povolení ovšem neměl, což žalobce nikterak nepopírá a dokonce tuto skutečnost v rámci správního řízení doznával a potvrdil ji i ve své žalobě.

Žalobce v rámci správního řízení ani v samotné žalobě nijak nerozporoval skutečnost, že byl zaměstnán a vykonával práci v zaměstnaneckém poměru na výkopových pracích v období od 8.11.2010 do 13.11.2010. Žalobce výslovně uvedl do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č.j. CPCB-6048-9/Čj-2010-0266KP ze dne 15.11.2010, že pracoval na výkopových pracích prováděných na ulici Hromádkova v Táboře dne 8.11.2010 – 7 hodin, dne 9.11.2010 – 8 hodin, dne 10.11.2010 – 8 hodin, dne 11.11.2010 – 9 hodin, dne 12.11.2010 – 9 hodin a dne 13.11.2010 – 9 hodin, pro pana K., který jej za uvedenou práci platil v české měně. Dále do uvedeného protokolu uvedl, že nevěděl, že na území České republiky s doklady, kterými disponuje, nemohl pracovat, domníval se, že zatím nemůže pracovat pouze pro firmy.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce byl zaměstnán minimálně v období od 8.11.2010 do 13.11.2010. Tuto skutečnost žalobce v rámci správního řízení potvrdil a v předmětné žalobě nijak nerozporoval.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že byly splněny kumulativně obě podmínky uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu tedy žalovaný ani prvoinstanční orgán nepochybili, pokud prvoinstanční orgán vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s výše citovaným ustanovením a žalovaný zamítl odvolání žalobce.

K námitce žalobce, že byl zaskočen tím, že v důsledku výkonu zaměstnání bez příslušného povolení od úřadu práce mu bylo uděleno správní vyhoštění, když od svých kolegů slyšel, že v obdobných případech byli pouze pokutováni úřadem práce, soud uvádí následující. V ustanovení § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti je uvedeno, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že vykonává nelegální práci. Za nelegální práci je mimo jiné v souladu s ustanovením § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti považováno i to, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno. Za tento přestupek je možno uložit dle § 139 odst. 3 písm. c) zákona o zaměstnanosti pokutu do 10 000,- Kč.

Z uvedeného vyplývá, že za práci bez pracovního povolení může být skutečně uložena ze strany úřadu práce pokuta, jak poukazuje žalobce. Ovšem dle platných právních předpisů tato skutečnost nevylučuje postup policie podle zákona o pobytu cizinců. Je totiž nutné odlišit charakter předmětných opatření ze strany správních orgánů. V případě udělení pokuty za práci bez pracovního povolení ze strany úřadu práce se jedná o sankci za spáchaný přestupek na úseku zaměstnanosti. Ovšem v případě, kdy policejní orgány rozhodnou o vyhoštění cizince, který pracoval bez příslušného pracovního povolení, se jedná o určité ochranné opatření, které má zajistit ochranu veřejného pořádku a zajistit, aby se cizincům, kteří nerespektují platné právní předpisy, po určitou dobu zamezil vstup na území České republiky. Pro úplnost soud poznamenává, že v daném případě žalobce ze strany úřadu práce nebyl sankcionován za práci bez pracovního povolení a proto nepřipadá ze strany žalobce vůbec v úvahu eventuelní námitka *ne bis in idem*.

K tvrzení žalobce, že nevěděl, že k výkonu zaměstnání potřebuje povolení příslušného úřadu práce, uvádí soud, že toto tvrzení považuje za nepravdivé, neboť z vyjádření Úřadu práce v Táboře ze dne 15.11.2010 vyplývá, že v minulosti žalobce byl držitelem povolení k zaměstnání, ovšem jeho platnost skončila ke dni 16.9.2010. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce již v minulosti vykonával zaměstnání s povolením příslušného úřadu práce, nepovažuje soud jeho tvrzení, že nevěděl, že povolení potřebuje, za pravdivé. Dále je nutno v daném případě zdůraznit prastarou právní zásadu, že neznalost zákona neomlouvá. Povinností cizince, který pobývá na území jiného státu, je seznámit se s platným právem, v jehož mezích se musí pohybovat a jehož příkazy musí respektovat. Je pravdou, že nelze předpokládat obsáhnutí veškerého platného práva, ale úprava povinností cizince při pobytu na území cizího státu a podmínek výkonu zaměstnání v tomto cizím státu je právní úpravou natolik se bezprostředně dotýkající postavení cizince, že se nelze z jeho strany dovolávat vůči správním orgánům jejich neznalosti.

K námitce žalobce, že pracoval bez pracovního povolení pouze 6 dnů a vyhoštění se mu proto zdá nepřiměřené, soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců vyhoštění nespojuje s intenzitou porušení povinností ze strany cizince (např. opakovaná práce bez povolení či dlouhodobá práce bez povolení). Proto i kdyby cizinec pracoval bez povolení jeden pouhý den a bylo to ze strany policejních orgánů zjištěno, existuje důvod pro postup dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Míru nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek zohledňují policejní orgány při stanovení délky doby, po kterou se cizinci zakazuje vstup na území České republiky. V tomto ohledu pak v rámci správního uvážení policejní orgány zhodnotí, v jaké míře a rozsahu cizinec porušoval veřejný pořádek. V daném konkrétním případě zákon umožňuje uložit vyhoštění až na dobu 5 let. Příslušné policejní orgány s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem přistoupily k udělení vyhoštění v rozsahu jedné pětiny horní hranice doby vyhoštění. Proto soud konstatuje, že správní orgány se zabývaly i intenzitou porušení veřejného pořádku žalobcem a dobu vyhoštění zvolily adekvátně ke skutkovému stavu.

K námitce žalobce, že vyhoštění je výrazný zásah do jeho života, soud konstatuje, že sám žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení č.j. CPCB-6048-9/Čj-2010-0266KP ze dne 15.11.2010 uvedl, že na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, nemá zde žádnou vyživovací povinnost a nezná ani žádný důvod, proč by se nemohl vrátit do vlasti. Dále uvedl, že nemá žádné překážky ve vycestování z České republiky, na Ukrajině mu nehrozí žádný druh útlaču ani pronásledování. Uvedl rovněž, že mu nejsou známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu a že není v České republice vázán žádnými dluhy. S ohledem na prohlášení, které provedl žalobce do protokolu v rámci správního řízení, považuje tedy soud jeho obecnou a zcela neurčitou námitku, že správní vyhoštění pro něho bude zásahem do života, za pouhé účelové tvrzení, které nemá oporu ve skutkovém stavu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Pro úplnost soud poznamenává, že nedostatky žaloby spočívající v neuvedení žalobních bodů, byly odstraněny až podáním, které bylo soudu doručeno dne 31.3.2011 a na základě žádosti žalobce bylo rozhodnuto usnesením ze dne 27.4.2011 o osvobození žalobce od soudních poplatků, které nabylo právní moci dne 2.5.2011. Dle názoru soudu tedy lhůta pro vydání rozhodnutí v dané věci ve smyslu § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců počala běžet až od okamžiku odstranění nedostatků žaloby a vyřešení poplatkové povinnosti žalobce. V daném případě tedy bylo soudem v předmětné věci rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě 60 dnů.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová